Геть затишні парки, трояндні алеї,—
Лиш мрійникам ніжним маніжитись тут.
Верніть мені скелі у сніжній киреї,
Де воля й любов ще панують без пут.
Люблю, Каледоніє, гір твоїх кручі,
Громи й блискавиці у темряві хмар,
Там ринуть важкі водоспади, ревучи
між урвищ, де хмурий стримить Лох-на-Гар.

На скелях колись я, у пледі клітчастім,
В шотландськім береті, безжурним хлоп'ям
Полеглих героїв пригадував часто,
Між сосон одвічних блукаючи там.
Я в дім не спішив, аж потьмаріє обрій
І в небі заблиснуть зірниці Стожар.
В уяві вставали ті вої хоробрі,
Що вславили хмурий колись Лох-на-Гар.

О тіні полеглих! Під бур голосіння
Хіба ж то не ваш звучав голос мені?
Десь любо в цім краї тим лицарським тіням
Гасати вітрами, немов на коні.
Де мчиться зими крижана колісниця
Крізь сніжні завої, у хаосі хмар
Вбачаю далеких я пращурів лиця,
Що в бурях похмурий хова Лох-на-Гар.

Хто ж був, о хоробрі, провидіти годен,
Що доля на згубу вас всіх прирекла?
Хоча й полягли ви в боях за Куллоден,
Вам лаври звитяг не повили чола.
Та все ж ви щасливі,— донині ласкаво
Ваш сон береже у печерах Бремар,

Вас славлять в піснях дударі, вашу славу
Відлунює хмурий в віках Лох-на-Гар.

Давно я покинув ті урвища й скелі,
Не скоро вернусь я до грізних шпилів,
Та голі ті гори, горби невеселі
Миліші британських зелених полів.
Мене блиск алей, дивних парків не надив,
Зате і донині приваблює чар
Тих скель прямовисних, долин, водоспадів,
Де хмурий у славі підвівсь Лох-на-Гар.

1806